Lekcja 50. Czas przyszły – Future Simple (will – część 1)

W której nauczysz się: angielskiego czasu przyszłego, czyli Future Simple. Przy jego pomocy zaoferujesz pomoc, podejmiesz decyzję, umówisz się na godzinę, powiesz, że gdzieś będziesz i że będziesz miał czas — a na koniec zamówisz kawę zwrotem, którego Anglicy używają przy każdym stoliku.

WILL — KATAPULTA W PRZYSZŁOŚĆ

Żeby zbudować angielski czas przyszły, wystarczy dodać do zdania JEDNO słowo. Wstawiasz je przed czasownik i gotowe.

will /wɪl/

Cała zmiana to jedno słówko wstawione przed czasownik. Porównaj:

I work. – Pracuję. /aɪ wɜːk/

I will work. – Popracuję. / Będę pracował. /aɪ wɪl wɜːk/

I eat. – Jem. /aɪ iːt/

I will eat. – Zjem. / Będę jadł. /aɪ wɪl iːt/

I read. – Czytam. /aɪ riːd/

I will read. – Przeczytam. / Będę czytał. /aɪ wɪl riːd/

UWAGA: nie szukaj polskiego odpowiednika słowa **will**. Ono samo w sobie nic nie znaczy — jest narzędziem, katapultą, która wystrzeliwuje czasownik, czyli czynność, w przyszłość. Czy to samo angielskie zdanie przetłumaczysz na „popracuję”, czy na „będę pracował”, zależy już tylko od kontekstu i od tego, jak naturalniej brzmi polskie zdanie. Oba tłumaczenia są w pełni poprawne.

Poniżej pełne zdania w czasie przyszłym:

I will work till five. – Popracuję do piątej. /aɪ wɪl wɜːk tɪl faɪv/

She will finish tomorrow. – Ona skończy jutro. /ʃi wɪl ˈfɪnɪʃ təˈmɒrəʊ/

We will travel by train. – Pojedziemy pociągiem. /wi wɪl ˈtrævl baɪ treɪn/

They will start at nine. – Oni zaczną o dziewiątej. /ðeɪ wɪl stɑːt ət naɪn/

DWIE ZASADY, KTÓRE MUSISZ ZNAĆ OD RAZU

1) Czasownik po **will** zostaje w formie podstawowej. Nie doklejamy żadnych końcówek — nawet przy on i ona. Porównaj:

She goes. – Ona idzie. /ʃi gəʊz/

She will go. – Ona pójdzie. /ʃi wɪl gəʊ/

He does it. – On to robi. /hi dʌz ɪt/

He will do it. – On to zrobi. /hi wɪl duː ɪt/

She books a table. – Ona rezerwuje stolik. /ʃi bʊks əˈteɪbl/

She will book a table. – Ona zarezerwuje stolik. /ʃi wɪl bʊk əˈteɪbl/

Końcówka **-s** należy do czasu teraźniejszego. W czasie przyszłym zupełnie jej nie ma:

✗ ~~***He wills work.***~~

✗ ~~***He will works.***~~

2) Po **will** nie ma „**to**”.

I will work. – Popracuję. /aɪ wɪl wɜːk/

✗ ~~***I will to work.***~~

Ta druga zasada nie jest nowa — **will** działa dokładnie tak samo jak czasowniki modalne, np. **can**, **should**, **must**. To znaczy: **will** „połyka” słówko **to** stojące przed kolejnym czasownikiem.

ODMIANA

Poniżej pełna odmiana czasownika **to work** – pracować w czasie przyszłym.

I will work – Ja będę pracował

You will work – Ty będziesz pracował

He will work – On będzie pracował

She will work – Ona będzie pracowała

It will work – To będzie działać *(dosł. To będzie pracować)*

We will work – My będziemy pracowali

You will work – Wy będziecie pracowali

They will work – Oni/One będą pracowali

UWAGA: przy „**it**” tłumaczenie się zmienia. Czasownik **to work** znaczy „pracować”, gdy mówimy o ludziach, ale „działać”, gdy mowa o urządzeniu:

The lift will work tomorrow. – Winda będzie działać jutro. /ðə lɪft wɪl wɜːk tə ˈmɒrəʊ/

A teraz zobacz pełną odmianę czasownika **to book** – zarezerwować.

I will book – Ja zarezerwuję
You will book – Ty zarezerwujesz

He will book – On zarezerwuje
She will book – Ona zarezerwuje
It will book – To zarezerwuje

We will book – My zarezerwujemy
You will book – Wy zarezerwujecie
They will book – Oni/One zarezerwują

SKRÓT 'LL — I KIEDY GO NIE UŻYWAMY

Słówko **will**, zwłaszcza w mowie, często skrócimy do **'ll** i dokleimy do zaimka:

I will → I'll /aɪl/
You will → You'll /juːl/
He will → He'll /hiːl/
She will → She'll /ʃiːl/
It will → It'll /ˈɪtl/
We will → We'll /wiːl/
You will → You'll /juːl/
They will → They'll /ðeɪl/

Te same cztery zdania z początku lekcji, tym razem skrócone:

I'll work till five. – Popracuję do piątej. /aɪl wɜːk tɪl faɪv/
She'll finish tomorrow. – Ona skończy jutro. /ʃiːl ˈfɪnɪʃ təˈmɒrəʊ/
We'll travel by train. – Pojedziemy pociągiem. /wiːl ˈtrævl baɪ treɪn/

They'll start at nine. – Oni zaczną o dziewiątej. /ðeɪl stɑːt ət naɪn/

UWAGA: skrót doklejamy do ZAIMKA OSOBOWEGO (czyli do osoby: **I**, **you**, **he**, **she**, **it**, **we**, **they**). Kiedy podmiotem jest zwykły rzeczownik, zostaje pełne **will**:

The train will leave at eight. – Pociąg odjedzie o ósmej. /ðə treɪn wɪl liːv ət eɪt/

My sister will start on Monday. – Moja siostra zacznie w poniedziałek. /maɪ ˈsɪstə wɪl stɑːt ɒn ˈmʌndeɪ/

The shop will close at six. – Sklep zamknie się o szóstej. /ðə ʃɒp wɪl kləʊz ət sɪks/

Zapamiętaj: zaimek — skracasz, rzeczownik — nie skracasz.

TRZY SPOSOBY NA PRZYSZŁOŚĆ

W poprzednich lekcjach poznaliśmy dwa sposoby, żeby mówić o przyszłości — były to **present continuous** i konstrukcja **going to**. Teraz dodajemy prawdziwy czas przyszły, czyli **Future Simple**.

I choć zdania zbudowane przy pomocy tych trzech konstrukcji tłumaczymy na polski najczęściej czasem przyszłym, to w języku angielskim są między nimi subtelne różnice w znaczeniu.

Weźmy jeden czasownik i jedną kolację:

to cook – gotować /tə kʊk/

I'm cooking dinner tonight. – Dziś wieczorem gotuję kolację. /aɪm ˈkʊkɪŋ ˈdɪnə təˈnaɪt/

To już ustalone. Umówiliśmy się, jest w planach, wiesz o tym od wczoraj. To czas **present continuous** z lekcji 42.

I'm going to cook something Italian. – Zamierzam ugotować coś włoskiego. /aɪm ˈgəʊɪŋ tə kʊk ˈsʌmθɪŋ ɪˈtæliən/

To Twój zamiar. Decyzja zapadła wcześniej. To **going to** z lekcji 44.

Don't worry, I'll cook. – Nie martw się, ja ugotuję. /dəʊnt ˈwʌri aɪl kʊk/

To decyzja podjęta w TEJ SEKUNDZIE. Przed chwilą okazało się, że nikt nie ma czasu stanąć przy garnkach, a Ty zgłaszasz się na ochotnika. To jest **will**.

I drugi przykład, tym razem z podróżą:

We're flying to Rome on Friday. – W piątek lecimy do Rzymu. *(bilety kupione, wszystko ustalone)* /wɪə ˈflaɪɪŋ tə rəʊm ɒn ˈfraɪdeɪ/

We're going to visit Rome this year. – Zamierzamy w tym roku odwiedzić Rzym. *(taki mamy zamiar)* /wɪə ˈgəʊɪŋ tə ˈvɪzɪt rəʊm ðɪs jɪə/

OK, we'll fly to Rome. – Dobra, polecimy do Rzymu. *(właśnie wspólnie zdecydowaliśmy)* /əʊˈkeɪ wiːl flaɪ tə rəʊm/

Zapamiętaj jednym zdaniem:

present continuous — ustalone

going to — zamierzone

will — właśnie postanowione

UWAGA: wszystkie trzy formy są poprawne i o tej samej sytuacji często można powiedzieć na dwa albo trzy sposoby. Nie jest tak, że jedna wersja jest dobra, a reszta zła — zmienia się odcień, a nie poprawność. Anglik po prostu wybiera tę, która pasuje do tego, co wie w chwili mówienia.

JA COŚ ZROBIĘ — OFERTY I DECYZJE NA MIEJSCU

I'll check. – Sprawdzę. /aɪl tʃek/

*

I'll try. – Spróbuję. /aɪl traɪ/

*

I'll do it. – Zrobię to. /aɪl duː ɪt/

*

I'll take these shoes. – Wezmę te buty. /aɪl teɪk ðiːz ʃuːz/

UWAGA: ten zwrot już raz powiedziałeś — w lekcji 16 dostałeś gotowe **I'll take it** jako sposób na kupowanie. Wtedy była to formułka do zapamiętania. Dziś już wiesz, dlaczego brzmi właśnie tak.

*

I'll show you. – Pokażę ci. /aɪl ʃəʊ juː/

*

I'll pay. – Zapłacę. /aɪl peɪ/

I'll pay for it. – Ja za to zapłacę. /aɪl peɪ fər ɪt/

*

I'll wait. – Poczekam. /aɪl weɪt/

I'll wait for you. – Poczekam na ciebie. /aɪl weɪt fə juː/

*

I'll come. – Przyjdę. /aɪl kʌm/

I'll come with you. – Pójdę z tobą. /aɪl kʌm wɪð juː/

UWAGA: tu Polak odruchowo sięga po **go**, bo po polsku mówi „pójdę”. A po angielsku decyduje kierunek. Ktoś przy Tobie wstaje i mówi, że idzie do sklepu — Ty dołączasz do niego, ruszasz tam, gdzie on. Wtedy mówisz **I'll come with**

you. Słowa **go** użyłbyś, gdybyś mówił o oddalaniu się od miejsca, w którym oboje właśnie jesteście.

*

I'll book a table. – Zarezerwuję stolik. /aɪl bʊk ə ˈteɪbl/

*

I'll carry your bag. – Poniosę twoją torbę. /aɪl ˈkæri jɔː bæg/

*

I'll ask. – Zapytam. /aɪl ɑːsk/

I'll ask at the reception. – Zapytam w recepcji. /aɪl ɑːsk ət ðə rɪˈsepʃn/

*

I'll send you the address. – Wyślę ci adres. /aɪl send juː ði əˈdres/

*

I'll pick you up. – Odbiorę cię. /aɪl pɪk juː ʌp/

I'll pick you up at seven. – Odbiorę cię o siódmej. /aɪl pɪk juː ʌp ət ˈsevn/

TY, ON, ONA — TA SAMA KATAPULTA

Nic się nie zmienia. Ta sama forma, inna osoba z przodu.

You'll like it. – Spodoba ci się. /juːl laɪk ɪt/

*

She'll bring the tickets. – Ona przyniesie bilety. /ʃiːl brɪŋ ðə ˈtɪkɪts/

*

He'll drive us. – On nas zawiezie. /hiːl draɪv ʌs/

He'll drive us to the airport. – On zawiezie nas na lotnisko. /hiːl draɪv ʌs tə ði ˈeəpɔːt/

*

The taxi will arrive. – Taksówka przyjedzie. /ðə ˈtæksi wɪl əˈraɪv/

The taxi will arrive in ten minutes. – Taksówka przyjedzie za dziesięć minut. /ðə ˈtæksi wɪl əˈraɪv ɪn ten ˈmɪnɪts/

MY I ONI

We'll see. – Zobaczymy. /wiːl siː/

UWAGA: mówisz tak, gdy ktoś Cię o coś prosi albo namawia, a Ty nie chcesz jeszcze zdecydować. Dziecko pyta, czy pojedziecie nad morze — **We'll see**. Kolega pyta, czy przyjdziesz na imprezę — **We'll see**. Po polsku brzmi to identycznie: „Zobaczymy”.

*

We'll meet at eight. – Spotkamy się o ósmej. /wiːl miːt ət eɪt/

*

They'll understand. – Oni zrozumieją. /ðeɪl ˌʌndəˈstænd/

JA BĘDĘ — WILL BE

Teraz uwaga, bo tu Polacy gubią się najczęściej. Czasownik **to be** – być to po prostu kolejny czasownik, który ta sama katapulta wyrzuca w przyszłość. Po **will** wstawiasz go w formie podstawowej — **be** — i gotowe.

Poniżej odmiana czasownika **to be**: najpierw czas teraźniejszy, który znasz z lekcji 5, a pod nim ta sama osoba w przyszłości.

I am – Ja jestem
I will be – Ja będę

You are – Ty jesteś
You will be – Ty będziesz

He is – On jest
He will be – On będzie

She is – Ona jest

She will be – Ona będzie

It is – To jest
It will be – To będzie

We are – My jesteśmy
We will be – My będziemy

You are – Wy jesteście
You will be – Wy będziecie

They are – Oni/One są
They will be – Oni/One będą

UWAGA: polskie „będę” to po angielsku NIE zawsze **will be**.

Will be wstawiasz tylko wtedy, gdy mówisz o znajdowaniu się gdzieś albo o byciu jakimś w przyszłości — czyli dokładnie tam, gdzie w czasie teraźniejszym też pojawiłby się odmieniony czasownik być.

Sprawdzisz to jednym ruchem: zamień zdanie na teraźniejsze. Jeśli wychodzi „jestem” — będzie **will be**. Jeśli wychodzi zwykły czasownik — będzie samo **will**.

Bycie gdzieś — tu jest **be**:

I am at home. – Jestem w domu. /aɪ əm ət həʊm/

I will be at home. – Będę w domu. /aɪ wɪl bi ət həʊm/

She is in the shop. – Ona jest w sklepie. /ʃi ɪz ɪn ðə ʃɒp/

She will be in the shop. – Ona będzie w sklepie. /ʃi wɪl bi ɪn ðə ʃɒp/

We are at the hotel. – Jesteśmy w hotelu. /wi ər ət ðə həʊˈtel/

We will be at the hotel. – Będziemy w hotelu. /wi wɪl bi ət ðə həʊˈtel/

Zwykła czynność — tu **be** nie występuje, choć po polsku mówisz „będę”:

I wait here. – Czekam tutaj. /aɪ weɪt hɪə/

I will wait here. – Poczekam tutaj. / Będę czekał tutaj. /aɪ wɪl weɪt hɪə/ (✗ ~~***I will be wait***~~)

I work. – Pracuję. /aɪ wɜːk/

I will work. – Będę pracował. /aɪ wɪl wɜːk/ (✗ ~~***I will be work***~~)

I eat later. – Jem później. /aɪ iːt ˈleɪtə/

I will eat later. – Będę jadł później. /aɪ wɪl iːt ˈleɪtə/ (✗ ~~***I will be eat***~~)

*

I am back. – Jestem z powrotem. /aɪ əm bæk/

I'll be back. – Będę z powrotem. /aɪl bi bæk/

I'll be back in a minute. – Będę z powrotem za minutę. *(Wrócę za chwilę.)* /aɪl bi bæk ɪn ə ˈmɪnɪt/

UWAGA: polski ma na to jeden czasownik — wrócę — a angielski składa to z dwóch klocków, które już masz: „być” i „z powrotem”.

*

I am ready. – Jestem gotowy. /aɪ əm ˈredi/

I'll be ready. – Będę gotowy. /aɪl bi ˈredi/

I'll be ready in five minutes. – Będę gotowy za pięć minut. /aɪl bi ˈredi ɪn faɪv ˈmɪnɪts/

*

She is here. – Ona jest tutaj. /ʃi ɪz hɪə/

She'll be here. – Ona będzie tutaj. /ʃiːl bi hɪə/

She'll be here soon. – Ona będzie tu zaraz. /ʃiːl bi hɪə suːn/

*

The weather will be better. – Pogoda będzie lepsza. /ðə ˈweðə wɪl bi ˈbetə/

The weather will be better tomorrow. – Pogoda będzie lepsza jutro. /ðə ˈweðə wɪl bi ˈbetə təˈmɒrəʊ/

JA BĘDĘ MIAŁ — WILL HAVE

Ta sama historia, tylko z drugim czasownikiem. „Będę miał" brzmi po polsku jak dwa słowa i dlatego Polak odruchowo wkłada oba. To błąd — katapulta wyrzuca w przyszłość tylko jeden czasownik:

I have a car. – Mam samochód. /aɪ hæv ə kɑː/

I will have a car. – Będę miał samochód. /aɪ wɪl hæv ə kɑː/ (✗ ~~***I will be have a car***~~)

She has a problem. – Ona ma problem. /ʃi hæz ə ˈprɒbləm/

She will have a problem. – Ona będzie miała problem. /ʃi wɪl hæv ə ˈprɒbləm/ (✗ ~~***She will be have a problem***~~)

Odmiana, znowu z czasem teraźniejszym nad przyszłym:

I have – Ja mam
I will have – Ja będę miał

You have – Ty masz
You will have – Ty będziesz miał

He has – On ma
He will have – On będzie miał

She has – Ona ma
She will have – Ona będzie miała

It has – To ma
It will have – To będzie miało

We have – My mamy
We will have – My będziemy mieli

You have – Wy macie
You will have – Wy będziecie mieli

They have – Oni/One mają
They will have – Oni/One będą mieli

Zwróć uwagę na trzecią osobę: dziś **he has**, ale jutro **he will have**. Końcówka znika, tak jak przy każdym innym czasowniku.

UWAGA: w czasie przyszłym nie ma **have got**. Dziś powiesz **I've got time**, ale o jutrze — **I'll have time**.

I'll have time. – Będę miał czas. /aɪl hæv taɪm/

I'll have time tomorrow. – Będę miał czas jutro. /aɪl hæv taɪm təˈmɒrəʊ/

*

We'll have guests. – Będziemy mieli gości. /wiːl hæv gests/

We'll have guests on Saturday. – Będziemy mieli gości w sobotę. /wiːl hæv gests ɒn ˈsætədeɪ/

TO SAMO WILL HAVE PRZY STOLIKU

A teraz najprzyjemniejsza część. Dokładnie ten sam zwrot — **I'll have** — w kawiarni i w restauracji nie znaczy „będę miał". Znaczy „poproszę".

Znasz już **I'd like a coffee** z lekcji 2 i ono jest w pełni poprawne. Ale przy stoliku Anglik często rzuca krótkie **I'll have** — bo właśnie w tej sekundzie zdecydował, patrząc w kartę. Znowu ta sama zasada: decyzja podjęta teraz, więc **will**.

Zobacz trzy gotowe zamówienia:

I'll have a tea, please. – Poproszę herbatę. /aɪl hæv ə tiː pliːz/

I'll have the soup. – Poproszę zupę. /aɪl hæv ðə suːp/

I'll have a beer. – Poproszę piwo. /aɪl hæv ə bɪə/

*

I'll have a coffee, please. – Poproszę kawę. /aɪl hæv ə ˈkɒfi pliːz/

dosł. „będę miał kawę”

*

I'll have the same. – Poproszę to samo. /aɪl hæv ðə seɪm/

PODSUMOWANIE

Jak zbudować czas przyszły:

will + czasownik w formie podstawowej, bez „**to**” i bez końcówek. Jedna forma na wszystkie osoby.

Po zaimku możesz skrócić: **I'll** · **you'll** · **he'll** · **she'll** · **it'll** · **we'll** · **they'll**

Po rzeczowniku zawsze zostaje pełne **will**: **the taxi will**, **the train will**, **the weather will**.

Trzy sposoby na przyszłość:

present continuous — ustalone (**I'm cooking dinner tonight.**)

going to — zamierzone (**I'm going to cook something Italian.**)

will — właśnie postanowione (**Don't worry, I'll cook.**)

Oferujesz i decydujesz:

I'll check. · I'll try. · I'll do it. · I'll take these shoes. · I'll show you. · I'll pay for it.

I'll wait for you. · I'll come with you. · I'll book a table. · I'll carry your bag.

I'll ask at the reception. · I'll send you the address. · I'll pick you up at seven.

Inne osoby:

You'll like it. · She'll bring the tickets. · He'll drive us to the airport.

The taxi will arrive in ten minutes. · We'll see. · We'll meet at eight. · They'll understand.

Mówisz, że gdzieś będziesz albo jakiś będziesz — **will be**:

I'll be back in a minute. · I'll be ready in five minutes. · She'll be here soon. The weather will be better tomorrow.

(ale: I'll work tomorrow — bo „będę pracował” to nie jest bycie gdzieś)

Mówisz, że coś będziesz miał — **will have**:

I'll have time tomorrow. · We'll have guests on Saturday.

(nigdy „I'll be have”, nigdy „will have got”)

Zamawiasz — to samo **will have**:

I'll have a coffee, please. · I'll have the same.

BRAWO TY 🥳 🚀 🙌